

Фамилия Фризинга в Италия има документи, че е наследник на цар Самуил 06. August 2010

Италианското проучване “Империята на българите”

“Този текст е на покойния поет и публицист Георги Тахов. Публикуван е на 27 октомври 1993 година в един от многобройните вестници на демокрацията, вече забравен, но явно е, че българските управници и политици нямат сетива за чисто националната значимост на дадена фактология. А фактологията, която ни предоставя Георги Тахов, грижливо потулена от режима през 1956 година, би трябвало да заинтересува днешните български държавници, политици, общественици, ако те действително са отrekli постулатите на догматичния социализъм.

Ценната документация в този текст е достатъчно силен аргумент срещу фалшификациите на българската история, стига да се намерят подходящите личности, които в контекста на демократичните ценности да я използват като градиво за изграждането на истинския образ на хилядолетната българска държава.”

В Италия, в града – крепост Фризинга живеят потомци на Самуил. Фактът е доказан научно и настоящата публикация е предизвикана от пакет документи, някои от които подпечатани още навремето от Италианското външно министерство. През 1956 г. двама римски адвокати плюс представител на фамилията Фризинга пристигат в София. Сезирано е нашето Външно министерство. Вестта поставя в неудобство изпълнителната власт и около мисията им е изграден кръг на мълчание. Пристигналите не оспорват отстраненият чрез прословутия “референдум” Н.В.Симеон II. Целта им е съвсем друга – да стане обществено достояние, че изтеглянето на корпуса ни от Македония, наложено и от мирните договори, е акт срещу българската държавност. Как се развиват събитията предизвикани от непредвидената делегация? Нашето Министерство на външните работи гледа да “смачка” въпроса. Известно е, че по това време се провежда линията на Коминтерна – да се отдели Македония от България и да се “създаде” македонска нация, македонска интелигенция и култура. Срещу лицата, които се противопоставят да се запишат като “македонци”, се предвиждат крути административни мерки – лишаване от граждански права и съдебно преследване. И все пак – какво да се прави с непредвидената делегация, която чака да бъде известена обществеността за онова, което носи? Пакетът с документи е изпратен в тогавашната Камара на културата, лично на председателя Константин Петканов, а лицата напускат страната. Преднамерена политическа апатия, която тепърва ще се отрази пагубно в съхраняването на българския етнос. Правителството дори не взема пакета от документи. Пред опасността да бъде унищожен, Константин Петканов го прибира в един скрин в дома си.

Фактът е сензационен. Звучи като приумица, но документите на фамилията Миструци ди Фризинга съществуват и днес – на разположение на историческата ни наука. Не само това – те са в готовност да претърпят каквато и да е експертиза – вътрешна и от международен характер. Целта е била – търсени са данни за потомствената линия на Самуиловия двор, един от клоновете на който достига до съвременното. В проучването са отразени стотици документи. Родословното дърво започва изрично с надписа: “Империя на българите” /на италиански/. Проучванията са направени в чужди архиви, години наред осъществени само благодарение икономическите възможности на фамилията. Самуил – в началото на генеалогичното дърво В тази публикация ще се спра само на

по-съществените документи на фамилията Ди Фризинга. Под Империя на българите, четем: .

SAMUEL + 1014 986 ZAR DES BULGARES

..

Въпреки че носи печатите на италианските институции, за да има силата на документа, цялостното изписване е на ръка. В други листове обаче е използван и машинопис. Особено ценни са печатите и заверките от Министерство на външните работи на следвоенна Италия.

Генеалогичното дърво е от два клона: единият – преминаващ през династиите на Византия, и вторият – съединяващ се с италианската фамилия. Всички родови разклонения са проследени най-подробно чак до 1953 г.

С особено значение е оригиналният документ – извадка от стр. 103, том XXVII под № 7046.

Едно налагащо се пояснение

В Италия и до днес съществува специална институция, която определя фамилиите, имащи право да бъдат вписани в Златната книга на древните родове. Книгата се нарича *Tabella per l'iscrizione nei libro d'oro della nobiltà Italiana*.

За да извоюва правото си на вписване и присъствие в споменатата книга, съответната фамилия трябва да представи научно проверени свидетелства.

И едно съществено обстоятелство – в *libro d'oro* имат право на вписване и родове, чието потекло е от чужда династическа кръв, стига тя да установява в края на краищата фамилия, която е свързана със страната. Генеалогическото дърво на фамилията Миструци ди Фризинга е добило правото си на вписване между знатните фамилии

благодарение представените проучвания и документи, по един екземпляр от които се депозират в архива на Министерството на вътрешните работи. Издаденият препис от стр. 103 е подпечатан с три държавни печата. Датиран е от 1955 г., заверен лично от секретаря на канцеларията на Министерството на вътрешните работи на Италия.

Четвъртият документ е издаден в Рим на 20 юли 1953 г. и е заверен с печата на библиотеката на Министерство на вътрешните работи на Италия.

Наследниците на династията на Самуил са се интересували повече от истината, отколкото българската държавна власт.

Научните работници, работили по извлеченията необходими за документалния материал, са се интересували от няколко основни момента. И въз основа на дългогодишна работа достигат до следните заключения:

Фамилията поставя като начало на генеалогическото си дърво Империя на българите и царя на българите Самуил – фиксирана е годината 1014. Самуил умира на 6.09.1014 г. Преди титлата цар на българите е изписана годината 986-та.

Както се вижда, и в случая е използван терминът “Империя на българите”, а не Царство България, към който се придържа и съвременната историческа наука, когато става дума за Първата българска държава. Още Симеон Велики се стреми да създаде държава, която да обедини цялостно българския етнос, без да се задоволява с онова,

към което е била склонна да се примири Втората и далеч по-сиромашка българска държава.

Рождената година на Самуил не е установена, а и научните работници от кабинета на Ди Фризинга не са се интересували от тази подробност. Изобилни данни за Самуил оставя Йоан Скилица, цитирайки комитопулите, братята “Давид, Мойсей, Арон и Самуил”, синове на могъщ български комес. Това сведение допълва известният Кодекс, в който се споменават имената на бащата Никола и майката Рипсимия.

По наследство властта поемат синовете. Цитираните Давид, Мойсей, Арон и Самуил застава начело на българските земи и държавния живот, особено след пленяването в Цариград на законните престолонаследници цар Борис II и Роман.

/България е имала само един велик скопец – цар Борис II. Въпреки че са го били лишили от детеродния му орган – избягал от Цариград, за да помогне на отечеството. Някакъв български овчар не го познал, по дрехите го помислил за византиец и го заклал./

Вниманието е насочено единствено по съхраняване наследствената връзка след смъртта на цар Самуил – тема на проучването.

И все пак – няколко думи за времето, в което цар Самуил идва на власт.

Мойсей умира при обсадата на Сер. Поради съглашателството му с Византия Самуил убива брат си Арон и цялото му семейство. Оцелява само синът на Арон – Иван Владислав, изпросен от сина на Самуил Гаврил Радомир. Третият брат – Давид загива до Кале Дрис от пазителите на прохода между Костур и Преспа.

При разгрома на Самуил от византийците Василий II се самонарича Българоубиец, а не “македоноубиец” или по някакъв друг начин. На гръцки – Василиос Булгарооктон. Така е зафиксирано и до днес името му в иконографията, тъй като поради “божията заръка” – да унищожи българите, той е бил канонизиран и до съвременето ни присъства в гръцката иконография.

Точно под името на цар Самуил е неговият син Гаврил Радомир. На италиански името му е вписано като Габриел. Зад името е годината 1015. Спасеният от Гаврил Радомир при избиването на семейството Иван Владислав го убива – като отмъщение за смъртта на баща си, като сам се вписва в известния Битолски надпис като Самодържец български.

Няма да проследяваме по-сетнешните династически борби. Внучката на Самуил Мария, дъщеря на Гаврил Радомир, се омъжва за Андроник Дукас – отбелязано стриктно в генеалогическото проучване. Андроник е син на Йоан /1073 г./. По време на женитбата не е владетел на Византия. Свързва се с внучката на българския владетел, за да осигури знатна царска линия. Сродяването с българския цар му е необходимо при претенциите за трона на Византия.

Той е известен със своята пресметливост и властолюбие. Между другото, остатъците от болярството на Самуил е използвано широко в династическите борби на Византия, но това също не е наша работа. По това време император Йоан IV Диогенес е жестоко разбит от турците при Зикерт и е в тежко положение. За погрома спомага Андроник Дукас, съпругът на Мария. Императорът е пленен, по-късно – освободен, но лукавият Михаил VII се е настанил на трона му. Още преди да се прибере в Цариград, е заловен и пленен. Андроник е награден, въпреки, че единственият му стремеж е бил също престолът. Ослепяването, кастрирането – за да няма наследници, и убийствата между претендентите на византийския престол са били нещо естествено. Ще напомня само, че от /сто и седем/ византийски императори единици завършват живота си некастрирани, неослепени и от естествена смърт. Отрязването на мъжкия полов орган се е считало най-гарантираното средство за останалите претенденти. От споменатите 107 императори само 34 завършват живота си от естествена смърт. От тези, които са се

спасили, 18 са били скопени, ослепени или обезобразени, 12 завършили живота си в манастир или в затвора, а 11 загинали при “неизяснени обстоятелства”. Ловък в политическите игри, Андроник Дукас успява да спаси мъжките си достойнства и в лето 1123-то се ражда Ирина. На дъщерята било дадено името на майката на Мария, българската Ирина, съпруга на Гаврил Радомир, снаха на Самуил. За нея синът на Самуил се оженва в 996 г. Той е многоженец. Първата му жена – дъщеря на унгарския крал, от която добива син Петър Делян, била “отпратена” в манастир.

Да проследим по-нататъшните проучвания на Ди Фризинга.

Ирина Андроник Дукас, “от коляното на Самуил”, по-късно се омъжва за Алекси I Комнен. Под неговото име в документа е отбелязано: 1081-1118 Император на Византия. Женитбата му също не е случайна – Ирина Дукас носела българска кръв. Съпругът ѝ изземва властта от Никифор III, като успява да разбунтува армията и да завладее Константинопол с помощта на наемници, между които – несъмнено и българи.

В столицата Ирина и майка ѝ Мария са имали сигурни поддръжници. От времето след завръщането си в Преспа /997 г./ Самуил омъжва дъщеря си Мирослава, леля на Мария, за Ашот, син на Григорий Таронит, пленник в Преспа. Самуил имитира, че Ашот избягва при своите, за да може да се включи в борбата за византийския престол и Мирослава става придворна дама.

От брака на Алекси I и Ирина се ражда Теодора. За нея се оженва Константин Ангел, който възползвайки се от брака, се възкачва на престола.

Както е уточнено в генеалогическата схема, от този брак се раждат трима сина.

Севастократор Йоан Ангел, Михаил I и Михаил II.

Интересува ни последният от синовете. От него е дъщерята Елена, от която фамилията продължава в Италия.

В 1259 г. дъщерята на Михаил II, деспот на Епир и Солун, се омъжва за Манфред IV Маркиз де Салус /1266-1340 г./. Те имат дъщеря, която кръщават със славянското име Виола. Тя на своя страна се омъжва за владетеля на Милано – Лукио Висконти. Двамата стабилизират Милано като град-държава и благодарение произхода си, поставят началото на нова династия. Ражда им се момиче – Катерина, което в 1342 г., се задомява с Франческо II Д’Есте, маркиз на гр. Ферара.

България е пред своята агония. В 1393 г. пада Търново, а през 1396 г. загива и Видинското царство. Оттук нататък е обяснимо, защо Италия приема толкова много бежанци от нашите земи.

Синът на Катерина е Ацо Д’Есте /от македонското Ачо/, починал през 1415 г. Дъщеря му Орсина се омъжва в 1422 г. за Фредерик, граф на Порча. Дори само фактът за името на Ацо Д’Есте доказва колко стриктно е спазвана имената традиция в наследниците на Самуил. Няма да проследяваме останалите фамилни връзки. Същественото е, че Клара Дел Латоре, т.е. Бистра Дел Латоре, защото Клара в превод е Бистра, в 1695 г. се омъжва за Себастиан II, Миструци Ди Фризинга. Последният, който се е считал за наследника на Самуиловата фамилия, до събирането на документите е Андре III /Андрей/.

Твърде много имена са споменати в настоящата публикация, но те са част от големия факт – всички те са се считали за наследници на владетеля Самуил, изрично отбелязан като Цар на българите.

Потресаващ факт, който няма аналог в българската история. В града с крепостта Фризинга и днес живеят лица, които се считат потомци на българска владетелска фамилия. Към пакета документи е и споменатата Таблица за вписване в Златната книга, като Делото е заведено с документ 7046 и носи държавния печат от 8 юли 1955 г. на Република Италия.

Вместо епилог

Преди няколко години в църквата на остров Ахил гръцкият проф. Н. Муцопулос откри гроба на Самуил. Според него църквата е построена от българския цар Борис I. Направена е реставрация на главата на Самуил по неговия череп и реставрация на къс от златотканата му дреха. Мотивът е запазен благодарение на благородния метал. В герба са две царствени птици – съединени помежду си и гледащи една към друга. Това е символът на неделимите Източна и Западна България!

Цяло престъпление е, че през 1956 г. правителството ни не само не отдава значение на пакета от документи, а и потушва въпроса за принадлежността на Македония към българските земи. Още повече че към него насочва вниманието едно външно министерство на чужда държава.

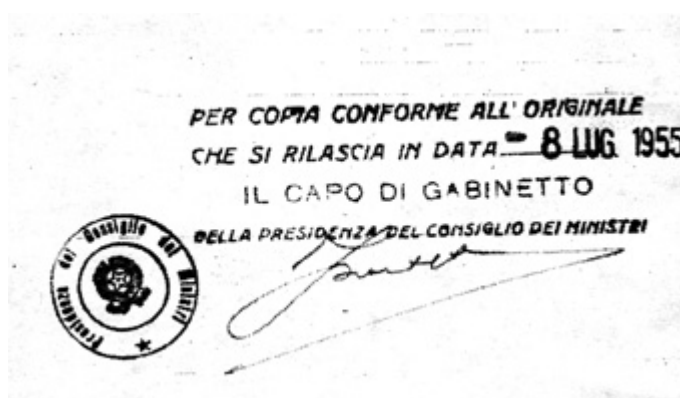
За да се стигне до днешни дни, когато сърбомани и хора с егоистични интереси и мизерни политически амбиции измислят “знаме” на Македония и се борят за име, незачитано вече дори от Византия. Онази страна, в която Андроник Дукас се жени за Мария, внучката на Самуил, за да има българска династическа кръв във фамилията си.

Едва ли има по-голяма драма в историята на Балканите от тази. Опазили се от скопяване наследниците достигат почти до наши дни, за да се скопим политически и като нация самите ние – благодарение решенията на Коминтерна!

В случая се засягат въпроси не за републиканци или монархисти, а за нашата националност и историческа истинност.

Самуил би се обърнал в гроба си, ако знаеше какви нищожества е отгледала майката земя. Слепи не само за себе си, а и за бъдещето на отечеството.

Георги ТАХОВ

Стефан К.: Позволил съм си само да заменя думата ‘републиканисти’ с ‘републиканци’.

Родът на българският цар Самуил не е прекъснат. И до ден днешен, макар и размита, като на всяка друга европейска аристократична фамилия, кръвта на цар Самуил е жива. Става въпрос за италианската фамилия Mistruzzi di Frisinga / Миструци ди Фризинга/. Заслугата за откриването на тази фамилия е на отдавна покойния писател Константин Петканов, както и на съпругата му Магда и дъщерята Сълза Петканова. Италианската фамилия разполага с няколко документа, доказващи произхода и от цар Самуил. На първо място това е генеалогическото дърво на фамилията. То е съставено от два клона, такъв произлизащ от преките наследници на

цар Самуил и минаващ през най-значителните византийски династии и клон на италианската фамилия, които в 1269 г. се сливат в едно. Това генеалогическо дърво е съставено на ръка от фамилията Фризинга, които се считат за наследници на цар Самуил и с българска кръв.

Вторият документ е факсимиле от заглавната страница на ТАБЛИЦА за вписване в ЗЛАТНАТА КНИГА на италианското благородничество, която съдържа хералдика и генеалогията на аристократичните италиански фамилии.

Третият документ е фотокопие от стр.103, том XXVII на споменатата таблица, подробности за всяко коляно от фамилията Миструци ди Фризинга, със стриктно кодирани фамилни черти, звания, обществено положение и пр. Документът е подпечатан с три държавни печата и заверен с личния подпис на канцеларията на Министерството на вътрешните работи на Италия.

Четвъртият документ е издаден в Рим на 20 юли 1953г. и е заверен с печата на италианското Министерство на вътрешните работи. На върха на своето генеалогическо дърво, фамилията поставя *Empire Vulgare*/ Империята на Българите и царя на българите Самуил/.

Произхода им е потвърден от:

1. Морери, "Голям исторически речник", Амстердам, 1740г., издателство Брюнел.
2. Един Бенедектинец, "Изкуството да проверяваш датите", Париж, 1783г. издателство Жомбер.
3. Харфорд, "Генеалогични таблици", Оксфорд, 1875г. издателство Кларендон прес.
4. Киузале, Генеалогия на забележителните домове/фамилии/, Венеция, 1743г., издателство „Курти“.
5. Йесенбург, "Върху произхода на европейските държави", Магдебург, 1953г. издателство Щартгард.

Фамилията е поискала да се запази нейното проучване и да се съхрани именно у нас в България, а не в някой институт в земите с географско име Македония.